

nogle, navnlig de Forsikringer, der ere tegnede af Kvinder, faa mindre, medens andre faa mere. For Kvindernes Vedkommende er Forholdet det, at Tarifferne gennemgaaende ere meget lave, endogsaa paa sine Omraader for lave, og der kan derfor ikke være Tale om, at Kvinderne kunne deltage i Bonusfordelingen med mere end den ordinære Sats. Hermed har jeg nævnt Hovedbestemmelserne i Regeringens Forslag. I øvrigt stemme Reglerne for en stor Del med de Regler, der bleve fastslaaede i Bonusloven for 1889 og 1893.

Jeg skal saa gaa over til at omtale de Ændringer, der ere foretagne i Regeringens Forslag i det andet Ting. Men jeg skal af disse kun nævne to, idet de andre ikke have nogen væsentlig Betydning og derfor heller ikke fortjene Omtale. Af de to Ændringer, som derimod have virkelig Betydning, maa først og fremmest nævnes den, at man har begrænset Varigheden af Regeringens Lovforslag til at gælde for det første for den Periode, som nu er afsluttet, og dernæst for 3 femaarige Perioder til. Derefter ophører Loven at have Gyldighed, og det vil da være nødvendigt, at søge en Forlængelse af Lovens Gyldighed, eller dette vil, rettere sagt, være nødvendigt allerede væsentlig tidligere, thi det er klart, at naar vi komme ud over den første og godt og vel ind i den anden Periode, saaledes at der af Lovens Gyldighedstid ikke er mere end 5 eller 6 Aar tilbage, vil man igen være stillet væsentlig paa samme Maade som nu i Konkurrencen med de private Selskaber, idet der kan henvises til, at Interessenterne ikke have nogen Sikkerhed for at beholde Bonus i Statsanstalten, og Regeringen vil da ganske sikkert, naar der er gaaet hened en halv Snes Aar, føle sig opfordret til allerede da at komme til Rigsdagen med en Anmodning om en Revision af Loven og en Forlængelse af dens Gyldighed. Dette er for saa vidt et lovlig kort Tidsrum, navnlig fordi man ikke, naar Revisionen skal ske allerede om en halv Snes Aar, har indvundet Erfaringer i synderlig større Omfang med Hensyn til, hvorledes de her omhandlede Regler ville virke. Da der imidlertid i Folketinget var et stærkt Ønske oppe om at begrænse Loven som anført, har jeg ment at maatte slutte mig dertil, idet jeg selvfølgelig foretrækker dette frem for ikke at faa Loven ført igennem.

Den anden Ændring, der er foreslaaet i Folketinget, er den, der findes i en ny Paragraf, nemlig § 23 i Forslaget, som det foreligger for det høje Ting. Bestemmelsen

gaar ud paa, at der skal tillægges Lærerne ved det kommunale Skolevæsen uden for Kjøbenhavn, som have berigtiget deres Enkeforsørgelsespligt ved Tegning af en Overlevelserente i Skolefonden, saavel som Enker efter saadanne Lærere, en Godtgørelse af samme Størrelse som Bonus i Henhold til de her i Lovforslaget fastsatte Bestemmelser og saaledes at det Beløb, der her behøves til at give Lærerne Bonus, skal afholdes af Livsforsikringsanstalten. Jeg skal straks bemærke, at den Uddeling af Bonus, der her er Tale om, ikke gaar ind som et Led i den almindelige Bonusuddeling. Det vilde føre til, at den almindelige Bonusuddeling derigennem vilde blive meget væsentlig forsinket. Det bliver nu en Fordeling for sig, som ganske sikkert vil komme noget senere end den almindelige, men imidlertid skal blive foretaget saa hurtigt, som det er muligt, og det Beløb, der medgaar dertil, og som i øvrigt ikke er af væsentlig Betydning, vil saaledes ikke blive indeholdt i det Beløb, der i Aar kommer til Fordeling til Interessenterne som Bonus for den sidste 5 Aars-Periode. Derimod er det klart, at naar Bonus til Lærerne tages af Anstaltens Risikoforum, vil det komme til at virke paa det Beløb, som næste Gang staar til Rede til Fordeling af Bonus, eller rettere sagt paa det Overskud, som skulde overføres til Reservefonden, saaledes at det vil blive noget mindre. Den Bestemmelse, der saaledes er sat ind i Lovforslaget, maa siges at være dette noget fremmed. Jeg skal i saa Henseende minde om, at ved Loven af 8de Marts 1856 om det kommunale Skolevæsen blev Ordningen den, at det blev paalagt Skolelærerne at sikre deres Enker en Overlevelserente ved frivillig Forsikring i Livrenteanstalten, men for saa vidt de ikke kunne skaffe tilstrækkelig Helbredsattest, bleve de henviste til at søge for Forsikring gennem Skolefondene. Denne Ordning har bestaaet siden 1856, indtil den 31te Marts 1892. Da blev Forholdet forandret ifølge Loven af 1ste April 1891, idet denne Lov fastsatte, at efter den førstnævnte Dato, 31te Marts 1892, skulde Skolelærerne henvises til at sikre deres Enker Overlevelserente i Livsforsikringsanstalten efter de samme Regler, som gælde for Embedsmænd i Almindelighed, det vil sige, uden at de præstere Helbredsattest. Naar der i det foreliggende Forslag her er Tale om at give Bonus til Skolelærerne, som have sikret deres Enker Overlevelserente af Skolefonden, er det altsaa en slutet Kreds af Personer, der er Tale om, en